

setmanari d'informació general i cultural

Any XXI
Número 1.009
20 novembre 2015
1'70 euros

la veu de Benicarló

EROS

UN GOS POLICIA CAMPIÓ

CONVERSA AMB IVAN CARBONELL SOBRE LA PACIÈNCIA DEL MINOTAURE

EDITORIAL

1009

la veu de Benicarló

DES DEL 18
D'AGOST DE 1995**De gossos, premis i estupefaents**

La veritat és que sembla curiós el fet de tenir una unitat canina al nostre poble, encarregada del control dels estupefaents. No pel fet que puguem considerar-lo malament o que no li veiem la utilitat, tot el contrari, ens sembla curiós pel fet que tenim l'arquetip del gos policia de les pel·lícules a les grans ciutats i pensem que ací no té cabuda. Tal volta són prejudicis que no s'ajusten a la realitat quan veus quina ha estat, i és, la seua feina per a controlar el tràfic de drogues, principalment, als centres escolars.

Certament, explicat el que ens han explicat, no podem més que pensar que ha estat una bona adquisició, sobretot,

si tenim en compte a quines feines es dedica habitualment Eros, que és així com es diu, els gos policia. Vetllar per la salut dels nostres adolescents en un tema tan delicat, i perillós, com són les drogues, i poder visualitzar la feina preventiva d'aquest pastor alemany, com comenta el cap de la policia Local, Parra, és per sentir-nos orgullosos del seu treball. I és que el fet que, segons diuen des del cos policial, s'ha pogut baixar bastant el consum d'estupefaents pels voltants, principalment dels instituts, ja n'és una notícia que paga la pena. Hem de pensar que aquesta franja d'edat és la més vulnerable perquè en el futur es puga desenvolupar un consumidor potencial, i aquest control, juntament amb una bona informació facilitada pels experts, segurament són dos de les vies que més poden aturar que algú s'enganxe.

I si, a més, resulta que el nostre gos és un campió, doncs, millor que millor. I si damunt s'emporte el primer trofeu en el primer premi del Campionat de gossos de la Unitat Canina de Vila-real, on van participar gossos ensinistrats de tot l'estat espanyol,... què més podem demanar? Ara només cal animar el tàndem a seguir funcionant com fins ara en benefici del benicarlandos.

Una inversió de futur, sens dubte. Enhorabona a ell i al seu cuidador. Tots dos formen una parella que hem de saber valorar.

CARXOFA I PANISSOLA

Panissola (un cabàs):

No voldríem ser pesats en aquesta qüestió, però s'ho haurien de fer mirar, i molt, els responsables d'això de programar les activitats culturals, el mateix dia a la mateixa hora. Vinga, comencem: Dissabte solaparen el concert de Santa Cecília de la Coral Polifònica amb determinats actes de la setmana Benicarló Negre. Si seguim desgranant l'agenda cultural del mes de novembre, ens trobem, divendres 20, a les 19h, conferència al CEM i inauguració de l'exposició col·lectiva al Mucbe. I dissabte 21, 19.30h. concert de Santa Cecília de la Banda i presentació del llibre Vicente Marco. Dimecres 25, 19.00h, presentació del llibre "Botiflers", d'Ignacio Blanco. Edifici Gòtic. Organitza: Regidoria de Cultura. I atenció: a la mateixa hora i al mateix lloc: Inauguració de l'exposició fotogràfica «XXXV Aniversari de la Festa de Santa Bàrbara». Edifici Gòtic. Organitza: Associació de Veïns del Carrer de Santa Bàrbara i Regidoria de Cultura. No res, matem dos parlars d'un tret i, de camí, els cocs del piscolabis, per allò de la crisi... els pagaran a mitges l'autor del llibre i els veïns del carrer. Si senyor, cal pensar-ho tot. Quina colla! quina manera de contraprogramar! Enteneu el cabàs?

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON I RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport**COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana**

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE
I EL SAMARUC

Administració, subscripcions

© COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

NOUS MÚSICS A LA BANDA DE BENICARLÓ.

text AMCB

Els actes de Santa Cecília que programa l'Associació Musical "Ciutat de Benicarló" donaven el tret de sortida amb la recollida dels nous músics.

Els músics de l'agrupació, director, Musa 2015 i president, familiars i amics es van apropar a cadascun dels domicilis dels nous músics per a rebre'ls com a nous integrants després d'un recorregut pels carrers de Benicarló en la que va ser una tarde

molt emotiva i carregada de forts sentiments.

Els músics que es van incorporar segons l'ordre en el recorregut van ser: Jordi Pitarch (clarinet), Noemí Marqués i Francesc Torres (saxo alt), Isabel Tone (flauta), Ana Senar (saxo alt) i Lucía Anglés (violoncel).

L'acte va finalitzar en el local fins a altes hores de la matinada, i és que l'ocasió ho mereixia atés que amb aquest planter es garanteix de bon tros la continuïtat de la Banda de Benicarló.

CONTACTA AMB "LA VEU DE BENICARLÓ":

twitter: @Elstafaners mail: veubenicarlo@gmail.com

Tota l'actualitat
a un sol clic de distància

3x4

info

La informació que es multiplica

Notícies on-line
del Maestrat,
Els Ports
i la Tinença
de Benifassà

www.3x4.info

La CALAMANDA

b benicarló al día

diario digital de benicarló

EROS, UN GOS POLICIA CAMPIÓ

text REDACCIÓ

La unitat canina de la Policia Local de Benicarló ha mostrat a l'alcalde, Xaro Miralles, i al regidor de Policia i Seguretat, Ximo Bueno, el trofeu aconseguit en el I Campionat de gossos detectors de substàncies estupefaents organitzat per la prestigiosa UCAN (Unitat Canina) de Vila-real. Un concurs on van participar unitats canines de tota Espanya i que va atorgar al gos Eros el primer premi.

L'agent Josep Lluís Edo, cuidador i entrenador d'Eros, ha explicat que «suposa un gran orgull haver aconseguit aquest primer premi competint al costat d'unitats canines de molt de prestigi» i ha reconegut que mantindre un gos com Eros en bones condicions per a treballar requereix un treball diari. «Fem molts de quilòmetres per a entrenar, canviem constantment d'escenari, i ens posem en contacte amb altres unitats canines per intercanviar experiències». Pel que fa al treball diari que realitza la unitat canina de la Policia de Benicarló, la tasca més important és la de prevenció, més que la detecció de grans quantitats de drogues. Tal i com reconeix el cap de la Policia Local, Agustín Parra, «de la tasca que més orgullosos ens sentim és del treball preventiu i pedagògic que realitzem amb els escolars i en entorns escolars». «En els sis anys que portem amb la unitat canina,

hem de reconèixer que ha sigut un bon element de treball», ha dit Parra. Es diu Eros i és un dels gossos que formen part de la Unitat Canina (UCAN) de la Policia Local de Benicarló. El seu nom ha passat a formar part de la història de Vila-real, a l'alçar-se com el gos que, guiat per l'agent Josep Lluís Edo, va aconseguir major puntuació en el campionat de gossos detectors de substàncies estupefaents que, per primera vegada, organitza la policia de Vila-real.

En segona posició va quedar Bart, orientat pel president de les Unitats Canines de polícies locals de Catalunya, Óscar Pérez; el tercer lloc va ser para Drago, amb l'agent Pascual Zaballos, de Villanueva de la La Cañada (Madrid); Blondy, amb David Sansegundo, de Móstoles (Madrid); i en cinquè lloc va quedar Wolf, amb el policia local Eduardo Alonso, també de Móstoles. En total, van ser tres les proves que, en diferents punts del Termet (Tarragona), van haver de superar els cans. La primera es va desenvolupar en el pàrking de la pineda, on es van situar tres cotxes i tres ciclomotors, en els quals es van col·locar substàncies en dues d'ells; la segona va tenir com escenari els vestuaris de la piscina d'estiu del Termet; i la tercera l'entorn enjardinat de la mateixa. «Ha estat increïble el treball que han realitzat els gossos i els seues guies, així com la labor tan homogènia que han efectuat tots ells, seguint les mateixes pautes en el seu treball», va explicar al finalitzar les proves l'oficial cap de

ve de la pàgina anterior

la UCAN de Vila-real, Juan Sánchez Mundo, qui va exercir la seua labor de jurat amb el suport del també agent de Vila-real Alejandro Monferrer i la guia canina Laura Roig, de Canet d'en Berenguer. Així mateix, Sánchez va convidar al brigada de la unitat de l'exèrcit de Bétera, Raúl del Camp; i al cap de la policia de Móstoles, José Castellanos, perquè també oferiren els seus punts de vista pel que fa a cadascuna de les actuacions.

EROS, UN GOS DE SIS ANYS

Des d'abril del 2011 la Policia Local de Benicarló compta amb este reforç per a lluitar contra el tràfic de drogues. Es tracta d'un pastor alemany ensinistrat especialment en la detecció de drogues. Tal i com explica l'agent Josep Lluís Edo, encarregat del gos, té sis anys ja que va néixer en el 2009. "Ara està en la seua plenitud de l'edat adulta, tant com de gos com de vigilant", diu. Edo cuida Eros des que va ser adquirit per l'ajuntament, quan tenia dos anys. Des d'eixa data, el gos viu amb ell "perquè el vincle entre gos i guia és fonamental. Fa els torns policials amb mi. Jo tinc el mateix treball que els meus companys i a més, la feina amb el gos". Així, quan hi ha requeriments acudeixen els dos.

EL TREBALL DEL GOS POLICIA

Fonamentalment, Eros, es destina "a tasques de prevenció, a més de confiscacions. Com hem dit, de la faena de la qual més orgullosos ens podem sentir és la de la prevenció. És premissa fonamental en aquest treball.

Abans teníem gran volum de cridades de diferents punts del municipi de zones que són propenses, on es reuneix gent per a consumir droga". Bàsicament els sectors escolars són "el que més vigilem, sobretot instituts que és on va gent més major amb edat de consumir. Als exteriors abans havia molt proliferació de consum. En aqueix context sí que s'ha pogut baixar bastant" les dades d'intervenció de material.

L'adquisició del gos és una aposta de l'àrea de la Policia Local per a millorar la seguretat en els carrers de Benicarló i va suposar una inversió de 3.000 euros. Eros, està entrenat per a detectar haixix, marihuana i cocaïna, els tres tipus de droga més habituals al municipi.

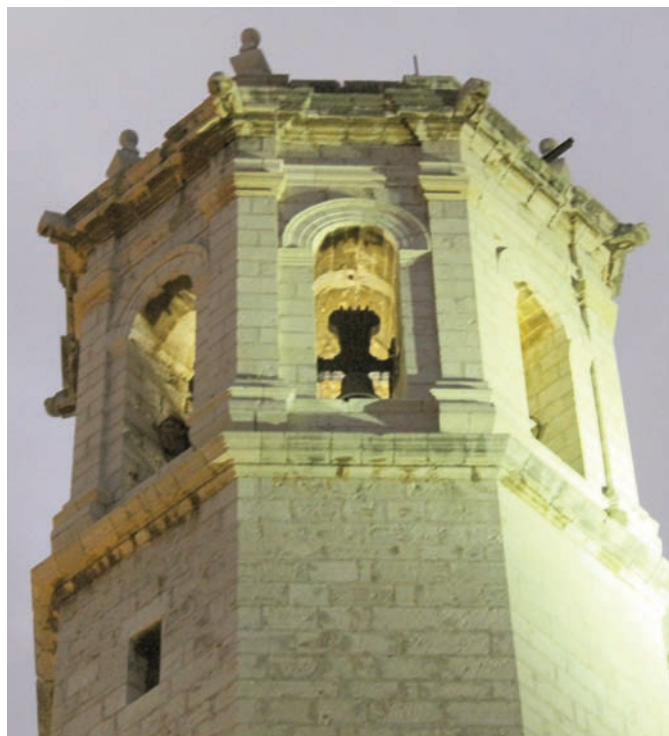
El bisbat reafirma ser propietari del campanar de Benicarló

text NATÀLIA SANZ

El Vicari General de la diòcesi de Tortosa, el benicarlando José Luis Arín, ha signat una nota de premsa en la qual rebutja els arguments sobre la suposada apropiació del campanar de Benicarló.

El bisbat sosté que “només s'ha fet constar davant el Registre de la propietat un bé que ja posseïa l'església des del moment de la construcció. I així ho ha fet el Registre perquè se li han presentat els documents que així ho fan constar”. Arín puntualitza en el comunicat que “com sempre ha estat, aquesta és una propietat a favor de la parròquia i del poble de Benicarló, que ha donat i continuarà donant el servei propi que li correspon”. Finalment, el Bisbat es mostra “sorpès” davant aquestes notícies, doncs “espera la comunicació directa de l'Ajuntament per a poder tenir una conversa i arribar a un acord públic i amistós per a continuar amb el bon enteniment que hi ha hagut fins a ara per l'ús d'aquest immoble”. La notícia que el bisbat havia inscrit al seu nom el campanar de la població ha alçat butllofes en el municipi, tant a nivell de carrer com en les xarxes socials. I és que com va afirmar l'alcalde, Xaro Miralles, “si li preguntem a qualsevol benicarlando, et dirà que el campanar és municipal”. Miralles va explicar que s'havia intentat arribar a un acord amb la diòcesi, extrem que ara es nega des del bisbat. L'alcalde conta amb el suport de la Junta de Portaveus per a iniciar el procés civil contra la diòcesi.

«La meua obligació, com alcaldessa és vetllar pel patrimoni de tots els benicarlandos, i així ho faré. Tenim documentació que acredita que el campanar és municipal, paguem tots les despeses de llum, hem assumit les despeses del canvi en el

mecanisme dels tocs de les campanes, vam assumir també l'assegurança de l'edifici... Fins i tot tenim un projecte de 175.000 euros per a reformar-lo», va explicar. Així les coses i vist que el bisbat no dóna el seu braç a tórcer, el consistori ha posat el tema en mans del seu gabinet jurídic «i el següent pas serà iniciar la via judicial, perquè siga un jutge qui determine la titularitat». El cas més notable succeït a Espanya amb el canvi de la Llei Hipotecària és la de la Mesquita de Còrdova, que l'església va posar al seu nom per estar en el seu interior la Catedral de Còrdova.

Xerrada sobre addiccions a la Penya Setrill

text EL SETRILL

Dins la secció “El Setrill amb els joves amb futur” i sota el títol “Addiccions, una perenne realitat”, el jove psicòleg Jordi Lores ens va donar una bona lliçó sobre tot tipus d'addiccions i els riscos que comporten.

Va ser una sessió molt dinàmica perquè, a banda dels grans coneixements del ponent, les persones assistents van estar molt participatives amb gran quantitat de preguntes a les que Jordi, de manera molt professional i preparada, va donar resposta. Va estar una tarda molt profitosa on es va demostrar de nou que els joves estan sobradament preparats per al futur. Altra cosa és la situació actual amb la que es troben o es trobaran. Amb persones com Jordi podem confiar en un món millor per a tots. Gràcies i endavant, el futur és teu, és vostre.

I moltes gràcies també a Feli, la mare orgullosa, que va acceptar el difícil repte d'haver de presentar el seu fill, però se'n va sortir molt bé.

BENICARLÓ ACOMPLEIX TRÀMITS PER A L'APROVACIÓ DEL PGOU

text NATÀLIA SANZ

Benicarló es troba en ple procés de renovació del seu Pla General d'Ordenació Urbanística, que va iniciar en el 2004. L'alcaldeessa Xaro Miralles ha anunciat que aquesta setmana s'ha realitzat la primera reunió de la Comissió de Seguiment del PGOU, en la qual es va decidir que "estem en situació d'iniciar la redacció de l'informe de sostenibilitat ambiental, que ens donarà les línies d'actuació a seguir" i permetrà iniciar els últims passos per a l'aprovació definitiva del PGOU.

Miralles va recordar que entre les prioritats que es marcaran en el document estan la recomanació de l'administració autonòmica que "no està a favor del creixement tenticular dels municipis". Miralles es referia a l'advertiment exprés de no construir a menys de 500 metres de la costa. En Benicarló, l'única zona que queda lliure amb aqueixes característiques és la costa nord, que abasta les partides de Riu, Surach i Aiguaoliva. En aquest sentit, cal recordar que al novembre del 2012, l'administració autonòmica va rebutjar l'esborrany presentat per l'ajuntament de Benicarló, en el qual s'arreglaven les reclamacions de l'associació de veïns, augmentant la quota d'edificabilitat. L'administració autonòmica, no obstant això, va requerir al consistori perquè la rebaixara, atenent que s'ha de conjugar el creixement urbanístic d'aquest sector, pràcticament verge, amb qüestions com la zona dotacional que exigeix la normativa o el parc litoral. L'ajuntament de Benicarló va contractar en el 2.004

amb l'empresa Territori i Ciutat els treballs de revisió del PGOU. Al juliol del 2.006 es van constituir una sèrie de taules de treball moderades per experts que van servir per a enriquir el document de referència inicial redactat per l'empresa. Al febrer del 2.008, el ple aprovava sotmetre a informació pública el document del concert previ. Després de la recepció d'al·legacions i la seua incorporació al document, el concert previ es va remetre als òrgans competents en matèria d'ordenació autonòmica de l'administració autonòmica per a la seua revisió i aprovació. Des d'aqueix moment, la remissió d'informes no ha cessat i el consistori es troba immers en un procés de revisió de diferents paràmetres que va incloure en el document.

L'ajuntament de Benicarló té clar que no podrà edificar en la costa nord. Ho sap fins i tot abans que conselleria demanés la paralització dels plans urbanístics que estiguen a menys de 500 metres de la costa. L'alcaldeessa de Benicarló, Xaro Miralles, va recordar que en el document de referència que l'administració autonòmica va remetre al consistori en el 2012 ja es va rebutjar que les partides de Surrach i Aiguaoliva es requalificaren com a urbanitzables, deixant aquesta possibilitat només per a la del Riu. Les tres estan situades en la costa nord del terme municipal. Miralles va puntualitzar que "conselleria està treballant en la redacció de noves lleis que permeten consolidar el que ja està edificat i minimitzar l'impacte urbanístic en la costa". En aquests moments Benicarló es troba en ple procés de renovació del seu Pla General d'Ordenació Urbanística, que va iniciar en el 2004.

BREUS

text NATÀLIA SANZ

DIPUTACIÓ PAGARÀ EL MUSEU DE LA MAR

L'ajuntament de Benicarló ha aconseguit que la Diputació de Castelló es faça càrrec del cost del projecte de museïtzació del far. Les obres, pagades per l'administració provincial, van alçar el desaparegut far de la ciutat en el mateix solar i amb la mateixa estructura que tenia quan va ser enderrocat. No obstant això, com va recordar Xaro Miralles, alcaldessa de Benicarló, l'adjudicació de les obres es va fer a la baixa "i es va quedar fora el projecte museístic". Després de mantenir diverses reunions amb el diputat de Cultura, Vicent Sales, l'alcaldessa té el compromís que finalment sí assumiran aquest cost. "Em va confirmar que signariem un conveni" pel qual es faran càrrec dels 30.000 euros que val el projecte. La intenció del consistori és convertir l'edifici en el nou Museu de la Mar que "serà molt interessant sobretot per als escolars". A més, l'alcaldessa es va posar en contacte amb el director del Port de Castelló per a interessar-se per una de les peces desaparegudes durant l'enderrocament de la instal·lació. "El far tenia una peça metàl·lica que és on es posava la llum, i diverses fonts apunten que es va portar a Castelló. El director del port em va dir que ho buscaria en els magatzems per si és veritat que està allí, i ens ho faria arribar per a reposar-lo en el seu lloc original", va detallar l'alcaldessa. Els treballs de construcció del nou far de Benicarló s'han executat sobre una superfície total de 1.160 metres quadrats. L'edifici té 110 metres quadrats i una zona lateral adossada que es destinarà a lavabos, tal com determina la normativa d'activitats. El projecte ha realitzat la reproducció exacta de l'antic edifici,

amb la tècnica de pedra en sec, i l'adaptació de l'entorn com espai verd. En el Museu del Mar tindran cabuda maquetes, reproduccions, imatges antigues, eines i tot tipus d'objectes relacionats amb la pesca i el mar.

DETENCIÓ

Un home, veí de Benicarló, ha estat detingut per la Guàrdia Civil pel cultiu de marihuana indoor (d'interior). Aquesta persona és el suposat autor de dos delictes: cultiu de substàncies estupefaents i tràfic de drogues. A l'habitatge on es trobava, les autoritats policials van trobar un total de 56 plantes en diferents fases de creixement, diners en efectiu i material per al procés de cultiu com fertilitzants, equips de arenació i llums calorífics. L'operatiu es va iniciar després que els agents reberen informació que en el lloc podrien estar-se realitzant negocis il·lícits. Seguint aquesta pista es va obtenir el permís per a poder realitzar el registre domiciliari indicat, amb la detenció d'un veí de 47 anys d'edat i nacionalitat espanyola, que ja ha estat posat a la disposició del Jutjat de Primera Instància i Instrucció nº4 de Vinaròs, juntament amb les diligències instruïdes en aquest cas.

SOLIDARITAT AMB EL POBLE FRANCÉS

Membres de la Corporació Municipal, encapçalats per l'alcaldessa de Benicarló, Xaro Miralles, i treballadors de l'Ajuntament van participar en la concentració silenciosa convocada per la Federació Valenciana de Municipis i Províncies arran dels atemptats terroristes de París del passat divendres. Des de l'Ajuntament, vam volar fer arribar el nostre condol per la pèrdua de vides humanes provocada pels atemptats i vam dirigir públicament el nostre pesar a les víctimes, a les famílies i a la societat francesa en general.

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Hi ha coses que no les entenc ni les entendre mai. Quin rebombori s'ha organitzat per la propietat del campanar, mare meua! Jo veig que allò està tot mig clavillat i que no tardarà molts anys que caldrà una intervenció en profunditat perquè no ens caiga al cap a ningú. Qui en siga l'amo se n'haurà de fer càrrec de les reformes i de totes les despeses que se'n generen, no trobe vosté, senyora Garcia? Aleshores, per què aquest afany per «ser l'amo» d'un edifici amb unes perspectives de futur tan negatives?

Algunes preguntes que em vénen al cap ara mateix. De moment, qui en paga el manteniment?, qui en treu algun «rendiment»? , per què el bisbat vol el campanar en propietat? No ho entenc, ja li dic. L'única resposta que se m'acut a la darrera qüestió és que si es podrien treure uns diners per compensar algun servei i que després, amb la caritat infinita de l'Església, necessàriament revertirien en tot el poble. Que l'Ajuntament vol que funcione el rellotge perquè hom sàpiga a quina hora va el món? Doncs que se'n faça càrrec de les despeses i d'alguna coseta més pel desgast. Que segons qui vol tirar traca o fer focs d'artifici?, ai, ai, ai, que això pot fer malbé les pedres i amb una almoina adequada quedaria tot solucionat. Que seria interessantíssim que aquest espai fóra visitable -per l'arquitectura, la història i les vistes- , total una entradeta a un preuet simboliquet no afectaria cap butxaqueta i quant de bé podria fer l'Església Catòlica, Apostòlica i Romana amb això!

Un plantejament que no fóra l'anterior seria indigne i, fins i tot, podria arribar a ser perillós. El campanar ha de ser del clero i no estar en mans d'aquesta gent que mana ara a l'Ajuntament -colla de rojos descreguts majoritàriament- que qualsevol dia prohibirien tocar les campanes al vol, fer els senyals corresponents per als enterros o tocar a missa. O fins i tot farien pagar a l'Església per utilitzar aquests serveis. No, no, han fet bé nuestro obispo Enrique i companyia d'assegurar-se la propietat d'allò que sempre ha sigut d'ells. Si el campanar passa a ser municipal, qui no ens diu que alguns veïns nostres d'altres religions no demanen els seu dret un dia a utilitzar-lo per fer saber a tota la població, per exemple, que és la festa del corder? Molt de coneixement i molt de compte!

Per cert, genial la portada. Un campanar que se'n surt volant perquè no se'n vol saber res de ningú.

També m'ha agradat molt el còmic de Burriel. Molt profund en aquest cas. És veritat que en la dècada dels noranta teníem el poble ple de videoclubs. Em penso que ja no en queda cap. Després van sortir immobiliàries com a bolets. Ara queden les justes per a un poble de les nostres dimensions.

També en un moment donat tothom comprava «oro». Ara ja no n'hi ha tants. I actualment estem assistint a la proliferació de centres de salut privats. Compte perquè això és diferent. Com molt bé diu el ninot de Xavi, «Digueu-me malpensat però em pareix que alguna cosa està a punt de petar..., o la salut privada, o la pública...» Amarrem-nos les espardenyas.

Josep Manuel San Abdón entrevista Joan Andrés Sorribes per parlar de la darrera novel·la d'aquest escriptor. "Pedres marcades" es diu i està ambientada a Morella al segle XIV i sembla ser que basada en fets, com diu l'autor, «bàsicament» reals. Andrés comenta el seu lligam emocional amb aquestes terres del nord del País Valencià per «l'autenticitat» que tenen. Haurem de llegir aquestes "Pedres marcades" que tenen «una mica de realisme màgic i un molt de novel·la etnohistòrica».

No res més, senyora Garcia. Vaig ara a llegir-me què diu Joan Heras sobre la mort. M'ha hauré d'apalancar perquè el tema promet.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

text LA COLLA DE TAFANERS

Esto es: una porqueria.

A vore, que a tot arreu sempre hi ha porcs (sense ànim d'ofendre ningú, eh, que no se'ns molestes cap animal!) és una evidència. Hi ha coses que no ens haurien de sorprendre, d'acord, tot i que haurien de fer-nos repensar quin model de societat tenim i quins són el seus valors en general. Compte, que no generalitzem, però és que hi ha una colla que es fan notar. La imatge de la paperera, amb el rètol que "esto es: una papelera", segurament per a la majoria pot resultar innecessari però, pel que es veu, a alguns és menester recordar-los-ho, atés que els veïns de la zona s'han vist obligats a penjar els cartelllets. I és que la dita paperera

sembla que s'ha convertit en el contenidor de les bosses de brossa d'alguns brètols que per no fer quatre passes més i dipositar-les als contenidors instal·lats ad hoc, fan prevaldre la seua comoditat en contra de la convivència dels ciutadans. En aquestes planes nostres ja hem tret més d'una vegada aquests comportaments incívics d'alguns veïns i segurament, molt ens ho temem, no serà l'última. Tot i això, no estaria de més que les nostres autoritats no miraren cap una altra banda quan això ocorre i al qui enxamparen ficant la bossa a la paperera li aplicaren alguna mesura legal ben contundent, com és l'aplicació de l'ordenança de convivència ciutadana del temps del faraó Kuen-ka en vigor i que preveu multes doloroses en aquest casos. I és que tot és qüestió de voluntat! Segurament, al cap d'unes poques multes, igual notàvem un canvi d'actitud entre el personal. I és que quan a un li toquen la butxaca...

A cal iaio, a cal iaio, a cal iaioooo!

Un tafaner que anava passejant pel carrer l'altre dia, al passar per davant d'una de les parades del bus, de la frenada que va pegar... una

mica més i s'estampa contra l'estructura de la marquesina. I és que va ser tal l'emoció, l'esglai, l'espatarrament que va sofrir que, a hores d'ara, quasi ni s'ho creu (el que va vore): un cartellet, sí, un cartellet, no més gran d'un foli, indicant la bona nova: que ja podem anar a ca l'"abuelito" directament. Sí, el que lligem vostès, ens han posat un servei d'autobús que va des de casa nostra a l'aeroport orellut! Per fi! Per fi ja no estem incomunicats per via aèria! A partir d'ara no caldrà anar ni a València ni a Barcelona per anar segons on. Els autobusos de sempre, eixos que ens apropen cada dia a la capital del pam-pam orelluts, faran la ruta de porta a porta perquè puguem embarcar cap a on vulguem (bé, millor dir on els deixen. Mom,tes destinacions no hi ha). Ara ja no cal patir per aquesta zona, l'expansió del corredor aeroportuari que ens han fet sens dubte és el gran avanç d'aquest segle, què diem, del mil·lenni que vindrà, l'avanç que permetrà, també, i valga la redundància, el nostre enlairament econòmic. No tindrem rodalies, no tindrem més trens... però tindrem

ve de la pàgina anterior

més avions. Que no us sembla ve? Que no és més ràpid? Doncs, tant se val si només podem anar a veure el palau de Buckingham! Que es vaja preparant Londres, que ja hi estem anant tots en tropell, falleros i tot! I com ens hi hauran de fer lloc, de tants que n'anirem, i ací ens cal una mica de turisme, per vore si açò de l'economia es reactiva, ja poden vindre a fer el recanvi.

Nivell d'anglès

De tota manera, nosaltres ja ens hem encomanat a la Botella, la dona, no l'ampolla, que ha demostrat fefaentment en diverses ocasions l'excel·lència en el seu nivell d'angles, a vore si ens assessora una mica. Ens han enviat el seu últim treball de prova i, certament, no ens ha decebut. Ara bé, notem que, com quan era la màxima exponent de la candidatura madrilenya als Jocs Olímpics... encara té alguns xicotetes problemes amb la paraula "cup", tal com podem veure en una de les piulades de la nostra secció. No sabem si deu ser per la relaxació de llavors però encara així cal veure l'esforç que fa per adequar-la al nostre idioma i com és capaç de fusionar les llengües sense problemes. I clar, amb la prova a la

els tafaners @elstafaners · 7 nov.

D'imparcialitat que no en falte, ni vi, ni tabaco pa fumar

Benicarló Today @BenicarloToday

@BenicarloToday @elstafaners sempre han sigut un referent per a nosaltres, per objectivitat, veracitat i molta imparcialitat... Més o menys.

mà que ens han enviat des de Xàbia, no podíem negar-nos tampoc a contractar-la. El problema seria si ho confonguera amb la CUP (per les seues sigles), aleshores ja podríem patir.

Nous i vells mitjans

Continuem una mica amb els amics que ens envien piulades i ja estem, una altra volta, quina casualitat, ací parlant de tot el que té

a vore amb els anglosaxons quan va i ens topetem amb els nostres seguidors del Benicarlo Today, que ens tornen a anomenar. I diuen que som el seu referent! No si al final ens hauran de regalar un pitet! Quina manera d'ensabonar-nos. A vore, sabem que som bons però no cal tant. De tota manera això de tant de seguir-nos a vore si els portarà algun que altre maldecap, per allò que sempre diuen de nosaltres...

els tafaners ha retwitteado

Ajuntamiento Xàbia @parodiaxabia · 26 oct.

- Nivell d'anglés?

+ Ana Botella.

- Diga tassa.

+ Cup

- Faça una frase

+ No em volem cup que no estiga borratxo.

- Bravo. Contractat

que sempre anem fent amics. Sobretot... populars. En fi, sembla que són els únics que entre tota la brossa que removem, entre tanta parcialitat i la poca categoria que ens identifica, són capaços de detectar unes espurnes d'objectivitat i veracitat. Un no pot ser perfecte, desenganyeu-vos. Però, de tota manera gràcies... i a continuar, juventud, divino tesoro (per allò que acabeu de sortir).

Estiu en tardor

Va canviem de tema, què penseu d'aquesta espècie d'estiu allargat que estem tenint? Ací no hi ha ningú que sàpiga el que està passant i tenim plantes i animals que han perdut una mica l'oremus. Doncs, no

ve de la pàgina anterior

estem a tocar del desembre i encara hi ha gent a la platja prenen el sol? Aquest temps està tan boig com nosaltres i com els que delerosos que arribe ja l'estiu, poden estirar-se a la platja, damunt la sorra, agafant bona cosa de color, i de camí bona vitamina D, per passar la tardor... si és que alguna vegada arriba. Clar, els jubilats, sobretot d'altres països, són els que més ho gaudeixen. I, si no, mireu la foto i vegeu com s'ho passen de bé. I mentrestant, nosaltres ací estirant les paraules per omplir aquesta secció... només amb el caloret de l'hivern. I ja ens en podem donar més que satisfets. Però nosaltres som rebordonits de mena i segur que la venjança tempestuosa arribarà més tard que prompte, posarà les coses al seu lloc i tots a casa tapadets veient ploure des del darrera de les finestres. Apa, ja n'hi ha prou de feros salivar amb tantes tovalles al sol! Què s'han pensat? Aquest cap de setmana arribarà el fred, segur.

Foto promocional del PP

Corre per la xarxa la imatge -una foto fallanga, segur, perquè n'hi ha un que s'ha mogut i no se li veu la cara...- de la candidatura del PP

amb Moliner al davant. El grup popular, desplegat sobre la gespa d'un parc públic de Castelló, adopta una formació que ja havíem vist en altre casos, en altres ocasions electorals. És la coneguda pels ornitòlegs com formació de gavines en desplaçament o en be baixa, i sol ser adoptada pels grups d'aquest ocell mari de la família dels làrids quan es desplaça cap a l'interior perquè al port fan veda i no hi ha teca que dur-se al bec. Les destinacions més habituals dels individus adults solen ser, ja se sap, depuradores (*verbi gratia* la de

Pinedo) o abocadors i altres instal·lacions de tractament de la brossa, com ara l'abocador del cas Brugal. La veritat és que no sentim cap música però si el document que ens ocupa fóra audiovisual no dubteu que la banda sonora seria la vella cançó de Coyote Dax «No rompas más mi pobre corazón», un clàssic de la patxanga que transforma immediatament les pistes de ball en descampats poblats per zombis i que cap al 2002 va ser qualificada com "la puta peor canción de la historia". Vosaltres en teniu una altra?

CONVERSA AMB IVAN CARBONELL SOBRE LA PACIÈNCIA DEL MINOTAURE

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

Iván Carbonell Iglesias acaba de publicar *La paciència del minotaure* (Onada edicions), llibre amb el que va guanyar el X Premi Internacional de Literatura de Viatges “Ciutat de Benicàssim”. *La paciència del minotaure* és una novel·la excel·lent que ens convida a un viatge per a descobrir llocs i fets de la València de la Guerra Civil, però també ens transportarà a altres escenaris de la segona guerra mundial com Amsterdam, Cracovia, Munic, Friburg... Evian, el protagonista, recorre de punta a punta aquest laberint europeu, per trobar-se cara a cara amb el minotaure al final del periple. De tot això hem mantingut la següent conversa amb el seu autor.

En l'entrevista que et feia arran de la publicació de *La promesa del gal·lès*, em deies: “*El passat sovint tanca les claus per interpretar el present.*” ¿És això el que va buscant Evian en el seu viatge per Europa quan mostra el seu interès pels fets de la segona guerra mundial? ¿Queden encara molts focs no apagats i molts capítols sense tancar, com ell diu?

Efectivament, en el passat encara hi ha peces que no han encaixat, episodis sobre els quals no s'ha fet llum, com la mateixa traïció d'Anna Frank, i que encara poden afectar el present. Sovint en el passat trobem l'explicació per al present. Ara mateix, per exemple es compara el que està passant a Catalunya amb la declaració semblant que hi hagué allí als anys 30. Quasi un segle després aquell capítol interromput retorna al present amb noves formes i nous protagonistes, però sense deixar de ser una continuació.

El senyor Ciscar mostra a Evian una València soterrada. En un altre moment mentre Evian i els seus amics visiten Munic, ell es queda sol fotografiant un carrer i diu “*Aquell era un dels racons de memòria que passen desapercebuts, però que contenen tantes coses (...). M'encantava aquell racó i aquell memorial.*” ¿Vols reivindicar amb el llibre aquesta memòria històrica oculta?

I tant que sí. Munic és una ciutat que ha decidit al contrari que Berlín no fer un memorial explícit al terrible passat d'aquella ciutat. Has de buscar els memorials, les indicacions de les tragèdies. A la ciutat de València directament tot el patrimoni de la guerra i de la postguerra o el record de les grans injustícies ni està indicat ni s'ha decidit fer-ne res. Hi ha ciutats ocultes sota les ciutats que coneixem. I aquesta invisibilitat no hauria de ser.

Un aspecte que m'ha interessat molt de la novel·la, és com vas enllaçant els fets; una cançó que et fa aclarir una història, una anècdota, un quadre, la referència a un llibre... Això requereix un treball molt complex, no?

No és tan complex perquè sovint quan escrius recordes algun quadre o alguna cançó que ja t'agradava d'abans, que coneixes i tens enregistrat prèviament. Quan dones forma a la novel·la recordes aquella cançó o aquell quadre o aquella anècdota i aleshores encaixa fàcilment com si estiguera molt premeditat. De totes formes, he de reconèixer en dues autores, *La cançó de Salomó* Tony Morrison i *Harry Potter*, volum 7 J.K. Rowling aquesta idea de relacionar trama i cançons o rondalles. Llegint aquestes autores és com vaig entendre aquesta tècnica.

¿Quina importància ha tingut el diari d'Anna Frank per al naixement de la novel·la?

La novel·la va nàixer abans de la idea d'incorporar el tema d'Anna Frank, però un viatge a Amsterdam i la lectura d'aquell diari van aparèixer enmig de la redacció del llibre i van passar a ser determinants en la novel·la. Va ser una sort, la veritat, incorporar aquell tema que li venia com un guant al que pretenia contar.

¿Les diverses fotografies que il·lustren el llibre són l'origen de la novel·la o les has incorporat posteriorment?

Algunes les tinc col·leccionades en la memòria des de fa molt de temps, altres sí tenen una relació amb la idea inicial de la novel·la, com a motor de la creació de la trama, com passa amb la foto del jove Hitler, i altres són

ve de la pàgina anterior

posteriors a meditar la trama i anar buscant materials. Però totes tenen una funció primordial sobre la lectura, algunes més que altres, clar.

Evian diu que és de l'Arsenal perquè el seu entrenador és Arsene Wenger, que té nom francès i cognom alemany, i a més és francès i parla alemany. Hi ha altres personatges a la novel·la, que com diu Raimon, tenen una identitat compartida. ¿Aquesta mescla d'identitats pot ser el Teseu que acabe amb el Minotaure i faça sortir la vella Europa del laberint?

És una manera molt intel·ligent i interessant d'enfocar el llibre. El minotaure és en principi un personatge que el lector ha de descobrir abans que el minotaure el trobe a ell. És un joc amb el lector, però també és cert que representa tots aquells camins interromputs de la vella Europa que encara no han conclòs, les ferides per tancar.

El Teseu que seria Evian al llibre fins i tot ha de decidir què en fa, del minotaure, si acaba amb ell o deixa que continue al laberint que és la seua vida, de manera que la vella Europa continua sense acabar de cloure's.

A la novel·la el lector trobarà molts referents històrics. ¿Però, els fets que narres que van passar al cafè Copacabana del carrer La Pau de València, són reals o formen part de la ficció?

Són una absoluta ficció, però sí que és cert que al carrer La Pau durant la guerra i abans hi havia una activitat política febril. Allí podem trobar un rastre d'Antonio Machado encara i sempre m'ha semblat un carrer fascinant. Els fets del Copacabana són una ficció, però prenenen recordar que hi hagué molts nazis que es refugiaren a la zona meridional del País Valencià, muntaren negocis i dugueren bona vida sota l'empara del règim de Franco. I això ja no és ficció, sinó una veritat implacable.

Un bon inici: Benicarló Negre

Exilis

text CARLES LLUCH

<http://elsexilis.blogspot.com>

El passat cap de setmana va tenir lloc una bona iniciativa de la regidoria de cultura de l'Ajuntament: Benicarló Negre - Cruïlla de la novel·la negra a Benicarló. Al Saló Gòtic del carrer Major ens vam aplegar entre vint i trenta persones per assistir a unes xarrades que van ser un autèntic luxe poc freqüent a casa nostra: escriptors i professors van parlar sobre la novel·la negra en català, amb un nivell de normalitat a què, desgraciadament, no estem massa acostumats per ací.

No vaig poder assistir ni al primer acte (la projecció d'*El halcón maltés*, dijous) ni a l'últim (el documental *maQUÍs*, diumenge), però en canvi sí em vaig poder reservar agenda per als de divendres i dissabte. I em van deixar molt bon gust de boca. Divendres, Sebastià Bennasar, creador i promotor de novel·la negra, va oferir una completa i amena panoràmica sobre la novel·la negra en català, des de Mercè Rodoreda, Rafael Tasis i altres fins a l'actualitat. A l'endemà, Vicent Sanz, autor de *Màxima discreció*, va parlar sobre el Maestrat com a espai literari de la novel·la històrica, i més recentment de la novel·la negra, aspecte al qual ell mateix ha contribuït doblement i de manera decisiva. Tot seguit, Anna Maria Villalonga, professora de la Universitat de Barcelona va reflexionar sobre la contribució d'autores i personatges femenins al gènere negre.

Com podeu calibrar, la qualitat dels conferenciants i l'interés dels temes plantejats era considerable, i el contingut final no va defraudar les expectatives. També van ser molt remarcables les dues "pauses sense pausa" que l'associació Diabolus va intercalar dissabte entre xarrada i xarrada, amb lectures de Cortázar, Hammett i altres acompanyades per la música de Juanjo Villarroya. Tot un plaer. Mariola Nos com a moderadora també va estar exquisida. La sessió dissabtera va acabar amb una taula rodona en què, sobretot, es va parlar de la crisi lectora al nostre país, i a la qual es va unir per sorpresa Juli Alandes, un dels autors més remarcables del gènere actualment, segons Bennasar.

És una bona idea convocar esdeveniments d'aquesta mena a Benicarló. Potser des que Alambor organitzava la Setmana Literària que no teníem una trobada d'aquestes característiques i aquest nivell. Ja no només perquè promociona el gènere negre, que també, sinó perquè insereix el món cultural i literari català, amb naturalitat, dins del paisatge intel·lectual benicarló. Vivíem en una indigència absoluta, i és d'aquesta manera que podem començar a sortir-ne. Calen activitats amb ambició, que vagen més enllà de la cultureta pròxima. Es va demostrar que hi ha un públic que hi està interessat i que respon.

Esperem, per tant, que la iniciativa tinga continuïtat. No només les jornades sobre novel·la negra, sinó en general la voluntat de promoure i organitzar activitats que miren més enllà del clos local.

Atletisme: Bons resultats del Baix Maestrat al I Cross de Tortosa

text i fotos VICENT FERRER

Deu atletes del Club d'Atletisme Baix Maestrat de Benicarló, que van participar en la primera edició del Cross de Tortosa, van aconseguir pujar al podi, d'entre els 20 que van participar.

Regina Martinez primera en veterana B; Mohmed Chelli, primera veterana A; Hajiba El Jaziri segona en cadets; Margarita Palahnyuk, segona en infantils; Lara Albiol, tercera en juvenils; Nadia Seyahi, tercera en veterana A; Gerardo Serrat, tercer en veterans C; Mariam Chelli quarta en cadets. Entre els no federats victòries de Miquel Cucala en infantils; i dels benjamins Ovidi Alberich i Desiré Campoy.

Bàsquet: L'Almassora imposa la seua altura a Benicarló

text i fotos VICENT FERRER

Bon partit el presenciat el dissabte a la vesprada a la pista central del Pavelló Poliesportiu entre el Benicarló i Almassora, en el qual es van imposar els visitants per 71-57, i on va destacar la presència d'un pivot de 2,20 metres que quan va estar en pista va dominar per complet el rebot i va col·locar diversos taps.

Altres resultats:

Sènior B 56, Bàsquet Morvedre 32

Nou Bàsquet Castelló B 58, Junior Femení 51

Junior Masculí 81, AB Almassora 51

Cadet Masculí 74, Vinaròs 44

Infantil Femení 78, Vinaròs 17

Peñíscola 96, Infantil Masculí Verd 68

Infantil Masculí Blau 64, Vinaròs 62

Partits Patronat Esports Castelló

Aleví roig 28, Amics Castelló B 38

Aleví Blanc 35, Nou Bàsquet Castelló Blau 28

Aleví Femení 33, AB Almassora 20

Benjamí Taronja Mixt 30, CB Castelló Masculí 33

Benjamí Blau 25, Alcora 14

Handbol: El partit de rivalitat del Maestrat va ser per al Vinaròs

text i fotos VICENT FERRER

El Vinaròs es va imposar dissabte passat a la vesprada al Benicarló en el pavelló benicarlando per 29-23, cimentant la seua victòria en la primera part en la qual va prendre un avantatge que els resulta impossible retallar als caduferos. Malgrat la gran rivalitat el partit va resultar molt esportiu.

Altres resultats:

Almassora 21, Betxí 27

Vila-real B 21, Alqueries

Onda 14, Castellón B 31

Primera Autònoma Femenina:

Algirós 21, Baix Maestrat 14

Onda 31, Tuejar 12

Enguera 13, Riola 21

Puçol 21, Sueca 13

Castelló Almassora 32, Juan Comenius 15

Balaguer va acabar tercer en la cinquena prova de la Copa d'Espanya de Ciclocròs

text i fotos VICENT FERRER

A La localitat dels Franqueses del Vallés es va celebrar diumenge passat la cinquena prova de la Copa d'Espanya de ciclocròs. El Club Ciclista Deportes Balaguer de Benicarló va estar representat, en la categoria de màster 50, per José Julián Balaguer, que va aconseguir la tercera posició. Ho va fer després de lluitar al capdavant, en un circuit molt exigent físicament i amb zones molt tècniques, en les quals va preferir assegurar encara que perdera opcions per a lluitar per la victòria.

La segona a participar va ser Isabel Balaguer en cadets, aconseguint acabar en novena posició, però aconseguint finalitzar la prova sense cap contratemps, que ja era important per la dificultat que comportava el circuit. La pròxima prova de la Copa d'Espanya se celebrarà a Alcobendas.

Tennis: Amanda Carreras aconsegueix el doblet en el WTA Benicarló després de derrotar a la txeca Diana Sumova

text i foto VICENT FERRER

Aquest cap de setmana es va disputar, a la pista central del Club de Tennis Benicarló, la final del XI Trofeu WTA Benicarló, entre la gibraltarenya Amanda Carreras i la txeca Diana Sumova, primera i vuitena caps de sèrie. Al final la classificació internacional va ser la correcta i la primera es va imposar en dos sets, per la qual cosa va fer doblet, ja que el divendres aconseguia el títol de dobles. Després d'açò espera repetir èxits en el WTA de Castelló.

Expectació en la pista central per a veure el partit, en un matí assolellat que convidava més a prendre el sol que veure un partit, entre dos tennistes que havien efectuat un magnífic torneig, sobretot la txeca, doncs va arribar a la final després d'eliminar a jugadores millor col·locades en la classificació WTA.

El partit va començar amb total domini de Carreras que s'anotava els quatre primers jocs, però una reacció de Sumova va col·locar un 5-3 en el marcador i servei al seu favor, però tancar un set costa molt i la major experiència de Carreras

va ser suficient per a acabar apuntant-se el primer set per 6-3.

El segon set va tenir un començament semblant, ja que la txeca va cedir dos serveis consecutius i Carreras es va col·locar amb un 3-0 al seu favor. Va aconseguir Diana trencar el servei per a traure amb 1-3, però va resultar un miratge, Amanda sumava els dos següents punts i deixava el segon set 1-5. La txeca, que mai va donar el partit per perdut va tornar a trencar el servei alçant un 30-0, però en el vuitè joc la gibraltarenya va tenir més paciència en els punts llargs, va saber aguantar la fallada del seu rival, ja que els nervis pesaven molt, i va tancar el partit a la quarta oportunitat. Potser amb un millor servei, Amanda Carreras estaria més alta en la classificació WTA, però açò permet que moltes vegades les rival sumen restades guanyadores.

Després d'açò es va procedir a l'entrada de trofeus a les dues finalistes, en presència del regidor d'Esports de l'Ajuntament de Benicarló, Carlos Flos.

A l'acabament del partit la guanyadora va indicar estar molt contenta amb els dos títols aconseguits a Benicarló, afegint que espera realitzar un bon paper a Castelló.

UN PUNETET MÉS

text VICENT T. PERIS

Poca cosa més es pot dir d'un partit que va arribar a la fi del seu temps reglamentari amb un insuls empat a zero. Jo, amb lo permís del meu papa, sempre he pensat que quan un partit acaba amb aquest resultat, els punts a repartit haurien de ser proporcionals als gols marcats pels dos equips. Però vet ací que en aquest cas un punt ens va molt bé. Bé és cert que el Benicàssim anava -i encara va- darrere de nosaltres, i que potser una victòria dels nostres hauria estat un resultat més lògic. Però tots sabem que el futbol és així i que en aquest cas, l'empat ens va ben bé i un punt al sarró fa que ens mantinguem a la zona tranquil·la de la classificació. Lo partit no va tindre gens d'història, amb un empat que va ser -segons que sembla- un resultat just per al que es va vore al camp anomenat "Torre San Vicente", de la turística ciutat de la Costa de la Tarongina. El Benicarló es va presentar amb un bon gratat de baixes que van ser ben cobertes pels jugadors de la nostra plantilla. Ara, la propera cita la tenim diumenge davant un dels equips que ocupa les primeres posicions a la classificació. Es tracta de l'Alcora, que va el quart encara que només a dos purs del CDB. O siga, que si el guanyem, el passem. Sense dubte serà un partit emocionant si els forasters venen a jugar i no a desfer. Jo m'inclino més per la segona opció i imagino una acumulació de jugadors de l'Alcalatén al mig del camp amb la perversa intenció de no deixar-nos jugar. Però això ja es veurà diumenge.

Com que aquest cap de setmana no he vingut al poble, no sé res del que passa a casa. Estic molt tranquil a Barna, amb tot això de la independència i temes afegits. Pels carrers ja es respiren aires nadalencs i m'estimo més això que la deriva nacional catòlica que ha pres la mama i el camí anarquista i anticlerical que ha escomès lo papa. Lo de la mama és pitjor, perquè em fa l'efecte que també ha adoptat altres costums conservadors que poc tenen a veure amb la virtut i la puresa.

Però no seré jo qui jutge a ningú. Ja estic bé a Barna i, de moment, no em penso moure fins divendres.

Però això no vol dir que no m'assabente de les coses que passen per la nostra comarca i els clubs del nostre voltant. Amb això de l'internet les notícies més que córrer, volen. Lo mateix diumenge ja em vaig assabentar de que al camp del nostre veí del nord va haver un cacau important. Com diu aquell famós refrany, "vigílies de molt, dies de no res". És una frase que resumeix a la perfecció el calvari que està patint l'equip que representa al nostre cap de partit. La caiguda que està experimentant és de rècord. Ara fa un any era el líder indiscutible de la categoria, i amb la millor plantilla de la preferent. En aquest moment, és cuer de la classificació amb només un punt i golejades diumenge rere diumenge. Sincerament, no puc dir que aquesta situació m'alegra, no. El senyor que ha tingut la valentia d'agafar les regnes del club es mereix tot el respecte dels aficionats al futbol, independentment dels resultats. Diumenge passat va haver de viure una altra estació del seu viacrucis particular en veure com un dels seus jugadors propinava un cop de cap al linier que li feia miques el septe nasal, acabant a urgències i amb denúncia inclosa. Potser s'hauria de buscar els autèntics responsables de la desfeta d'aquest club.

Per una altra banda, un altres dels equips de pobles propers ha destituït el seu cos tècnic pels resultats tan dolents i la pèssima classificació. Efectivament, l'Alcalà està buscant substituït per als seus entrenadors. La gran volada que havia agafat l'equip després de l'ascens a la preferent s'ha esfumat en poc més de deu jornades. El que ja no tinc gens clar és per què la tropa de gent que els va fer pujar a preferent se'n va anar en acabar la temporada. Tampoc no vull especular amb possibles causes d'aquesta espantada que recorda experiències viscudes al nostre club en altres èpoques no massa llunyanes.

BONS RESULTATS DE L'EQUIP DEL CNB AL SEGON CONTROL DE LA TEMPORADA AMB MÍNIMA NACIONAL DE SERGI SAURA

text i fotos CNB

Els dies 14-15 de Novembre a la piscina municipal de Castelló es va realitzar el segon control de la temporada. Participaren 211 nedadors de 12 clubs de les províncies de Castelló, Tarragona i València.

El Club Natació Benicarló, dirigit per Myriam Martínez, presentà 22 nedadors: Sara Veà, Aitor Gil, Óscar García, David García, Gemma Labèrnia, Marina Llorach, Maria García, Blanca Pérez, Ester Segura, Marina Segura, Gemma Rillo, Ariadna Coll, Laura Jiménez, Clàudia Barrachina, Júlia Barrachina, Marc Veà, Albert Astor, Sergi Saura, David Curto, Raul Carbó, Yago Mateo i Dídac Saura.

La competició va tindre alguns moments especialment brillants per als benicarlandos.

Albert Astor va ser el segon classificat als 50 lliures amb 24.75 M. A la mateixa prova, Marc Veà era tercer amb 25.19 M i l'infantil Sergi Saura ens sorprenia amb una gran temps de 26.04 M, aconseguint la mínima nacional d'estiu infantil.

Gemma Labèrnia destacava en proves no habituals per a ella: va guanyar els 100 papallona amb uns bons 1.11.89 M i va fer segona als 50 lliures amb 28.96 M, propera a la mínima nacional.

Júlia Barrachina dominava els 100 esquena amb 1.09.91 M i va ser segona als 50 esquena, on, amb uns fantàstics 31.70 M va batre el rècord absolut del club Natació Benicarló. Júlia també, va tindre una bona actuació als 100 lliures, on es va quedar prop de la mínima nacional, amb 1.02.45 M, a 14 centèsimes del rècord absolut del club benicarlando en la prova.

Molts altres components de l'equip milloraren o s'acostaren a les seues millors marques personals, demostrant que estan afinant la seua preparació per a les properes grans competicions d'hivern.

Trek del Manaslu 8: no va poder ser

text i fotos TONYO FIBLA

08.- Dimars 7 d'octubre. Arugat (570) – Lapu Besi (880).

Mentre desdijunen uns *chapatis* i una truita de vegetals un altre membre del grup pregunta als *porters* el seu nom. El jove, el germà del guia, ha dit que li diuen Badri i altre, Thaakur, però ells entenen alguna cosa així com Jakop i així el cridaran fins que se n'assabentaran quin és el seu nom real.

El *chapati* és un coquet circular de pa sense fermentar fet, tomba i tomba, a la planxa o millor dit, a una paella.

Però atenció, Bhai no menja això, diu que les verdures són argelagues i que ell això no s'ho menja. Per a menjar, té més tecles que un piano. No li agrada res.

Doncs ho té clar, durant lo trekking, poques xulles menjarà, per no dir cap. Algun plateret amb quatre, quatre, talladetes de *masu* encara se les trobarà algun dia, però pocs. Un o dos com a màxim.

I feta la foto, fotos, de grup comencen a caminar.

Primer van per una pista ben ampla que en un moment determinat, al passar un riu, es converteix en un pontet que no fa dos pams d'amplà. Baje comença a suar: "*La primera en la frente*". I ara he de passar per per ací? No hi ha més remei!" – pensa. Però amb més temor que vergonya passa.

Paren a dinar a l'ABC (res a veure amb el diari) i segueixen el seu camí.

Se n'adonen que Raaj anit va fer fira i al final va convèncer a un altre guia. S'ha ajuntat amb un guia que porta dos alemanys que van acompanyats per un traginer.

Per cert anit els alemanys al sentir-los parlar en català els

van preguntar per la independència. Ells van respondre que no podien votar ja que són valencians. Els valencians amb les falles, les traques ... i els bous, ja en tenen prou. No estan per a romanços independentistes.

La pista es converteix en camí i en escales que puguen i baixen per un barranc quasi vertical. La sort és que el camí és prou ample i no dona sensació de vertigen. Això sí. El guia els dit que si venen animals de càrrega en un sentit o en un altres, ells s'han de col·locar sempre a la part de la paret i no mai, no mai, a la part del precipici ja que els moviments de les bèsties són imprevisibles.

Van seguint la vall del Budhi Gandaki amb parets tallades verticalment por on sembla impossible que vaja un camí. Quan la vall s'obri un poc és el bosc que fa acte de presència, o bé les terrasses d'arròs que els indiquen que estan prop d'un poble.

Poc abans de pondre's el sol apleguen a Lapu Besi que marca la fi de l'etapa d'avui.

S'instal·les a les habitacions, es peguen una dutxa i a esperar el sopar jugant una estona al guinyot.

Dos que en saben, contra dos que en saben ben poc.

Quan estaven al poble Bhai va tenir la idea de que cadascú portara alguna cosa per a fer un berenar sorpresa.

Avui ha estat la primera. Daju ha tret un potet de *patée* amb torrades i un pot de *pepinillos*.

Ací tan lluny de casa ho han trobat un plaer.

Des del "menjador" exterior, un cobert sota les estrelles, veuen un cel magnífic i com despunta la lluna sobre les muntanyes i en elles, unes llumetes que denoten la presència humana. Ací i allà. Està la muntanya plena de cases. De dia, es poden veure una munt de caminets que porten a aquests habitatges i de nit les llumetes.

Estan tots que no caben dins d'ells.

Poc a poc van agarrant confiança amb el guia i els *porters*. De moment veuen que tots tres són molt discrets sobretot Jakob. El jove seu més amb ells però parla poc.

